

גמ"ר 6361/12/15 - מדינת ישראל נגד גיא עמרני

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים
גמ"ר 6361-12-15 מדינת ישראל נ' עמרני

בפני
בעניין: כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גיא עמרני

הנאשם

גזר דין

העבירה והעבר

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של גרם מוות ברשלנות בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 ובעבירה של סטייה מנתיב נסיעה בניגוד לסעיף 40(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה.

עובדות המקרה בהתאם להכרעת הדין הן כי ביום 18.10.14 בשעה 12:15 נהג הנאשם ברכבו הפרטי במהירות המותרת בכביש מס' 386 מכיוון נס הרים לכיוון ירושלים. הכביש הוא דו סטרי בעל נתיב אחד לכל כיוון. באותה שעה נסעו בכביש רוכבי אופנוע ביניהם מאור בבלי ז"ל (להלן: "המנוח"). בצד הדרך מימין לכיוון נסיעת הנאשם על סף השול, עמדו אנשים שבאו לצפות ברוכבי האופנוע מבצעים תרגילי רכיבה ולצלמם.

הנאשם שהבחין מבעוד מועד בקבוצת האנשים בימין הדרך החליט באופן מודע ובמטרה למנוע סיכונם של האנשים שעמדו על השול לסטות שמאלה. הנאשם סטה כך שרכבו חצה את קו הקטעים המפריד בין הנתיבים וכרבע מרכבו היה בנתיב הנגדי. כ- 70 מטרים ממקום הסטייה ישנו עיקול שלא אפשר לנאשם לראות את המשך הכביש.

מאחורי העיקול הגיח המנוח רכוב על אופנועו במהירות גבוהה מהמותר כשהוא עולה ממצב השכבה של האופנוע ומצוי בצד שמאל של הנתיב מכיוון נסיעתו בסמוך לקו ההפרדה. במצב זה לא עלה בידי הנאשם או המנוח לבלום או לסטות והם התנגשו כשרכב הנאשם מצוי בתוך נתיבו של האופנוע. כתוצאה מההתנגשות נהרג רוכב האופנוע.

בהכרעת הדין קבעתי כי הנאשם התרשל עת סטה יתר על המידה וללא צורך לתוך הנתיב הנגדי, וכי היה לו די זמן

להחליט על אופן תגובתו בהתאם לנסיבות שנוצרו בכביש. עם זאת קבלתי את טענת הנאשם כי לעומדים בצד הדרך ולמנוח יש אשם תורם גבוה בשיעור של 50% לקרות התאונה. עם זאת קבעתי כי רשלנותם לא ניתקה את הקשר הסיבתי בין התוצאה הקטלנית לרשלנות הנאשם.

בהכרעת הדין ציינתי כי לאשם התורם הגבוה של המעורבים תהייה השלכה משמעותית לעניין העונש.

הנאשם בן 32 בעל רישיון נהיגה משנת 2009 ולחובתו 2 הרשעות קודמות בתעבורה מסוג ברירת משפט. אין לנאשם עבר פלילי.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי, ערכי המשקיע מאמצים ניכרים לתפקד באופן מיטיב ויצרני. הנאשם חווה באורח קשה את התאונה ותוצאותיה וכן את מעורבותו בהליך. עוד התרשם שירות המבחן כי ככלל הנאשם הינו נהג אחראי שאינו מאופיין בדפוס נהיגה מסוכן או בעייתי וכי התאונה הינה אירוע חריג בחייו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם לוקח אחריות על קרות התאונה ותוצאותיה וחש תחושת אשמה ומצוקה בהיותו אחראי לאובדן חיים. על אף שהוא מתייחס לחוסר הזהירות של המנוח הוא אינו מטשטש את אחריותו. הנאשם ביטא כאב וצער על מותו של המנוח והתייחס לסבלה של משפחת המנוח וסיבלה.

הנאשם ביטא חשש משיבה בכלא ועם מגע עם אוכלוסייה עבריינית ובקש כי תוטל עליו ענישה שתאפשר לו לחוות כפרה אך תאפשר לו להמשיך במחויבויותיו התעסוקתיות והלימודיות.

שירות המבחן התרשם מסיכון נמוך ביותר להישנות העבירה אך לנוכח חשש מהשפעתה הטראומטית על הנאשם המליץ על מסגרת טיפולית תומכת.

שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם מאסר בדרך של עבודות שירות, צו מבחן למשך שנה כדי ללוות אותו ולשבצו בקבוצה טיפולית לאנשים שהורשעו בגרם מוות ברשלנות. במידה ולא יושת על הנאשם מאסר המליץ שירות המבחן על הטלת הצו של"צ בהיקף של 400 שעות.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות

הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות והמליץ על השמתו בבית חולים איכילוב בת"א.

טיעונים לעונש

עדות של אבי המנוח

מר יעקב בבלי, אבי המנוח סיפר כי בנו היה בחור חזק, חסון שסייע רבות לו ולאשתו. בנו היה ספורטאי ולמגינת ליבו אהב אופנועים. לדבריו הטרגדיה הנוראית ריסקה את המשפחה עד היסוד והפכה אותו לשבר כלי. בני המשפחה והחברים מתקשים עד היום להתגבר על לכתו של הבן.

אבי המנוח הביע כעס כלפי הנאשם על משיכת ההליכים ועינוי הדין ובקש שלא לרחם על הנאשם ולהשית עליו את מלוא העונש. עוד ציין כי אין לו עניין שהנאשם ילך לכלא, אלא שיפסל לאורך זמן ויושתו עליו פיצויים.

עדוּת של אמו של המנוח

גב' רינה בבלי, אמו של המנוח, ספרה כי המנוח סייע להם רבות ולשם כך נשאר לגור בקרבתם. לאחר שנהרג, גלתה כי בנה היה מסייע להרבה מאוד אנשים.

התאונה אלצה אותם לעזוב את הדירה בה התגוררו וגם בכך היה קושי רב. לדבריה מאז המקרה התדרדרה בריאותו של בעלה והיא זקוקה לעזרה יומיומית.

עוד ציינה כי היא אינה מוטרדת מעונשו של הנאשם אלא מפני השחרת שמו של בנה, שעזר וסייע לכל מי שסביבו.

טעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה טען כי ככלל הענישה ההולמת בעבירת גרם מוות ברשלנות כתוצאה מתאונת דרכים היא מאסר בפועל וזאת בשל עקרון קדושת החיים, משיקולי הרתעה ולנוכח הפגיעה הקשה במשפחתו ובקרוביו של המנוח. לטענתו אין ליחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם בעבירה זו, שאינה מלווה בכוונה פלילית משקל רב בשל אופייה המיוחד וכיוון שלרוב היא מבוצעת על ידי אנשים נורמטיביים שהנאשם אינו שונה מהם.

לטענתו החובה להילחם בקטל בכבישים ובריבוי עבירות התעבורה מחייבים מדיניות ענישה מחמירה ועל בית המשפט להעביר מסר לנהגים המתרחלים וגורמים בנהיגתם לתוצאה טראגית.

ב"כ המאשימה הפנתה להכרעת הדין בה נקבע כי לנאשם היה מרחק וזמן מספיקים על מנת לכלכל את מעשיו קודם שסטה מנתיבו. לטענת המאשימה מדובר לפחות ברף הבינוני של הרשלנות וזאת בשל הסטייה לנתיב הנגדי שבוצעה לפני עיקול.

ב"כ המאשימה טען כי בנסיבות אלה נע מתחם הענישה בין 8-12 חודשי מאסר בפועל והפנה לפסקי דין המתייחסים לרף הענישה במצב של סטייה מנתיב. בפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המאשימה הוטלו עונשי מאסר ארוכים משמעותיים מהמתחם אליו התייחס.

עוד ציין כי שירות המבחן רואה לנגד עיניו את שיקומו של הנאשם ולכן אין בכך כדי לחייב את בית המשפט.

בנוסף ביקש ב"כ המאשימה להשית על הנאשם פסילה שלא תפחת מ- 8 שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי בעשרות אלפי שקלים.

לצורך קביעת מתחם הענישה והעונש הראוי לנאשם הפנה ב"כ המאשימה ל- 4 פסקי דין אותם אפרט להלן.

לטענתו מפסקי הדין עולה כי כאשר מדובר בסטייה מנתיב, גם כאשר מדובר בנאשם נורמטיבי ללא עבר תעבורתי מכביד יש להטיל עונש מאסר ממושך.

גמ"ר (ב"ש) 2834-03-15 **מדינת ישראל נ' סקיק**, לא פורסם (מיום 6.9.16) (להלן: "**פרשת סקיק**"). שם סטה הנאשם נהג משאית מנתיבו בכביש בין עירוני, הודה ולקח אחריות. בית המשפט קבע כי מדובר ברשלנות בינונית-גבוהה והטיל על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג (ת"א) 26904-04-14 **מדינת ישראל נ' זוהר**, לא פורסם (מיום 2.7.14) (להלן: "**פרשת זוהר**") המהווה לטענת המאשימה הלכה לעניין גרם מוות כתוצאה מסטייה מנתיב.

שם סטה הנאשם לשול וגרם למותו של אדם שעמד בשול עם רכבו ותיקן תקר. בית המשפט המחוזי קבל את ערעור המדינה והשית על הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל וזאת על אף שקבע כי היה מקום לגזור על הנאשם 18 חודשי מאסר.

גמ"ר (ב"ש) 7427-03-11 **מדינת ישראל נ' אדעיים**, לא פורסם (מיום 24.3.12) (להלן: "**פרשת אדעיים**"), שם סטה הנאשם לנתיב הנגדי. בפסק הדין נקבע כי סטייה מנתיב נסיעה אינה רשלנות קלה גם אם היא מתרחשת בשביר שניה ואין מדובר ברף ענישה נמוך. על הנאשם הושטו 12 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג 23713-12-10 (ב"ש) **זילברמן נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 16.3.11) (להלן: "**פרשת זילברמן**") שם סטה הנאשם אדם נורמטיבי ובעל עבר תעבורתי קל מנתיבו. בית המשפט גזר על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל (ת"ד 1015/07).

ב"כ המאשימה התקומם כנגד הטענה לאכיפה בררנית כלפי העומדים בשול הדרך כיון שלטענתו לא ניתן להשוות בין עמידתם של הצופים בשול ללא חריגה לתוך הכביש לבין נהיגתו הלא זהירה של הנאשם אשר סטה לנתיב הנסיעה הנגדי.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הפנתה לקביעות בהכרעת הדין אשר יש בהם כדי להשפיע על קביעת מידת הרשלנות של הנאשם ועל העונש שיש להטיל עליו. לאשם התורם מצד המנוח והצופים שעמדו על השול, לעובדה שהמנוח נסע במהירות של 112 קמ"ש, לכך שהסטייה של הנאשם הייתה במקום בו יש קו מקוטע ולרוחב של 40 ס"מ בלבד מתוך הנתיב, לעובדה שהאופנוע היה במרכז הכביש קרוב מאוד לפס ההפרדה ולכך שמעת שהבחין הנאשם באופנוע התאונה כבר הייתה בלתי נמנעת.

לטענתה מדובר ברשלנות רגעית ברף הנמוך ביותר של הרשלנות וכי תרומת המנוח וחבריו לקרות התאונה הייתה משמעותית ולכך צריכה להיות השלכה על עונשו של הנאשם כפי שנקבע בהכרעת הדין.

ב"כ הנאשם הפנתה למספר פסקי דין לצורך קביעת הענישה ההולמת. אל פסקי דין אלו אתייחס בהרחבה בהמשך. אציין כי ע"פ (חי) 2791/07 רוזנטל נ' מדינת ישראל, מיום 4.2.08, אינו רלוונטי היות והוא אינו דן בגרם מוות ברשלנות אלא בגרימת חבלה של ממש.

לטענת ב"כ הנאשם אין מקום להתחשב בגורם ההרתעה כי ענישה מחמירה בגין טעות בשיקול דעת לא תרתיע אחרים במיוחד כשמדובר ברשלנות ברף הנמוך. ב"כ הנאשם הפנתה לע"פ (חי) 62250-07-17 **גולדברג נ' מדינת ישראל** וע"פ (חי) 41013-04-13 **כרמון נ' מדינת ישראל**, בהם קבע כב' הנשיא רון שפירא כי יש לצמצם את השימוש במאסר בפועל לאנשים בעלי דפוס התנהגות עברייני מובהק ובעבירות רשלנות וככלל יש לגזור מאסר במקרים חריגים.

עוד טענה ב"כ הנאשם לאכיפה בררנית, היות וחרף הכרעת הדין שמטילה אחריות גם על הצופים שעמדו בשול טרם פתחו כנגדם בהליכים.

ב"כ הנאשם הפנתה להמלצת שירות המבחן בתסקיר שלא להשית על הנאשם מאסר בפועל כלל ועל הטלת עונש של"צ בן 400 שעות. לחילופין בקשה להסתפק בעבודות שירות, פסילת רישיון פחות מהמינימום, לא להטיל עליו קנס ולא פיצוי, היות והמנוח היה מבוטח ומשפחתו קבלה פיצויים בהתאם לחוק הפיצויים לנפגעים בתאונות דרכים.

הנאשם הביע צער על המקרה. לדבריו הוא תורם תרומה ממשית לקהילה והציג מסמכים רבים המעידים על כך. בנוסף תיאר את הקושי שלו עם ההליך והמשאבים שהושקעו בכך כל השנים וכן את הקושי לחיות עם הידיעה שפגע במנוח והיה מעורב באובדן חיים. הנאשם בקש להתחשב במצבו הכלכלי הקשה ולא להטיל עליו עונש כספי ולהסתפק בשירות בקהילה.

חומרת העבירה ומתחם הענישה

הקטל בכבישי הארץ שהינו מכת מדינה מזה שנים רבות וחומרתה של עבירת גרם מוות ברשלנות הפוגעת בערך המקודש של קדושת החיים הובילו את בתי המשפט פעם אחר פעם למסקנה, כי הענישה המחייבת הינה מאסר בפועל

מאחורי סורג וברית.

הנאשמים בעבירה זו הינם לא פעם אנשים נורמטיביים, שגם עולמם חרב עליהם לאחר שגרמו למותו של אדם אחר. עם זאת לא יכולה להיות סימטריה בין סבלו של הנאשם בעבירה לסבלה של משפחת הקורבן.

בהטלת עונש המאסר על מי שגרם ברשלנות למותו של אדם בתאונת דרכים מובעת עמדה תקיפה וברורה כנגד נגע תאונות הדרכים והגנה על ערך קדושת החיים.

כדברי בית המשפט העליון למשל ברע"פ 2996/13 נייאזוב נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 13.8.14):

"הם (-עונשי מאסר, ש.ז.א) משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהוה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו, ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן בכלל בנאשמים נורמטיביים שמעודו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות; בראש וראשונה, וברמה עילאית, של משפחת הקרבן שקופדו חייו בשל רשלנות; אליה נכמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ומאמינים אנו איפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם, בכלל וגם בפרשה שלפנינו. כפי שאמרו זאת בתי המשפט הקודמים בתיקים אלה שלפנינו, מלאכת גזירת הדין בכגון דא קשה היא מן הרגיל, וכדברי הנשיא שמגר בר"ע 530/84 שפר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (4) 162, 163 '...שאנו דנים בעבירה שאינה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב'. מכל מקום, בנסיבות אלה של אבדן חיים, לעובדת מותם של הקרבנות ולקדושת חייהם נודעת חשיבות רבה בענישה; עוד משכבר הימים כתב מ"מ הנשיא זילברג (ע"פ 211/66 שפירא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ (3) 375, 382 (1966)) דברים אלה שלא פג טעמם: 'לי נראה כי הוראת המינימום האמורה בסעיף 64 של פקודת התעבורה (נוסח חדש) באה לטעת בלב האזרח יחס של הכרת כבוד מיוחדת בפני קדושת החיים, ולכן משהוכחה רשלנותו של הפוגע הממית שומה עלינו להטיל עליו עונש מאסר, חוץ אם אשמתו היא כקליפת השום ממש - דבר שלא אירע במקרה שלפנינו'."

עקרון הגמול בענישה הוא אחד מעקרונות היסוד בשיטת המשפט. אין המדובר בצורך בנקם אלא בהתווית דרך הענישה כנגד מי שחטא כלפי החברה. כל חברה מתוקנת המבקשת לשמור על חוסנה ולהגן על הפרטים בה צריכה לשמר את זכותה להעניש את מי שחטא כלפיה או כלפי מי מפרטיה, הגם אם אין בעונש כדי לרפא או להשיב לאחור את תוצאות מעשיו של הנאשם.

כדברי בית המשפט בע"פ 6358/10 קבהא נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 24.3.11):

"עם כל הצער שבדבר סבורני כי יש ליתן במקרה דנן משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ואין בנסיבותיו האישיות של המערער כדי להקטין את הצורך בהעדרת האינטרס הציבורי כי על המורשעים בעבירת גרם מוות ברשלנות יוטל עונש מאסר בפועל,

**כך שיועבר לכלל החברה מסר חד וברור כי יש להקפיד על חוקי התנועה על מנת להילחם
בנגע תאונות הדרכים, הגובה מחיר כבד מדי יום."**

סעיף 64 לפקודה קובע כי העונש בעבירה של גרם מוות ברשלנות נע בין מאסר של 6 חודשים בעבודות שירות ועד 3 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 6755/07 אלמוג נ' מדינת ישראל, לא פורסם מיום 16.11.09, נקבעו הכללים המנחים למלאכת גזירת הדין בעבירות של גרם מוות ברשלנות כתוצאה מתאונת דרכים:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות."

קביעת רף הענישה תתבצע על פי מידת הרשלנות של הנאשם. לצורך קביעת רמת הרשלנות יש לבחון את נסיבות גרימת התאונה, האם מדובר ברשלנות רגעית או רשלנות נמשכת, האם התלוו לרשלנות זו עבירות תעבורה נוספות והאם ישנו אשם תורם מצד ג'. עוד התייחסו בתי המשפט למספר הנפגעים כאלמנט לקביעת העונש.

גם בע"פ (ת"א) 40285-10-15 מדינת ישראל נ' פישמן, לא פורסם (מיום 21.12.15) נקבע כי אין להסתכל על מתחם הענישה בגרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים כמקשה אחת ויש לבודד מתחמים לפי רמת הרשלנות. [הערעור לבית המשפט העליון נדחה ברע"פ 501/16 פישמן נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 14.2.16)]

בקביעת מתחם הענישה אתייחס לפסקי דין בהם הורשע נאשם בגרימת תאונה אשר גרמה למותו של אדם בנסיבות דומות כשגם למנוח או לצד ג' יש אשם תורם. כמו כן אתייחס לפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים.

בטיעוניה הפנתה המאשימה לפסקי דין בהם לא הייתה רשלנות תורמת לצד ג'.

בפרשת זילברמן אליה הפנתה המאשימה, סטה הנאשם לתוך הנתיב הנגדי וכתוצאה מכך נהרגה פעוטה כבת 3 ונפצע קשה ילד כבן 11. הנאשם הכחיש אשמתו והורשע לאחר הליך הוכחות אך הביע חרטה על המקרה. עברו התעבורתי של הנאשם מקל אך כולל שתי הרשעות בעבירות של סטייה מנתיב. הנאשם שהינו אדם נורמטיבי סבל מטרומה בעקבות התאונה. בית המשפט השית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, 15 חודשי מאסר על תנאי ופסילת רישיון למשך 10 שנים.

שם נקבע כי:

"נכון כי אין המדובר ביציאה לעקיפה מסוכנת וגם לא מדובר בנהיגה פרועה של הנאשם. אולם, כאשר נגדם רכב בכביש בין עירוני בו לא הותקנה גדר ביטחון, כאשר לפניו מסלול אחד בלבד אשר יועד לכיוון נסיעה אחד וכל סטייה מנתיבו עלולה להוביל להתנגשות חזיתית עם התנועה בכיוון הנגדי- נדרשת מאותו הנהג ערנות מרבית ותשומת לב מוגברת לנעשה על הכביש.

חובת הזהירות הנדרשת ממנו גבוהה יותר ממצב של נהיגה בכביש בו הכביש חד סיטרי ודו נתיבי.

סטייה מנתיב הנסיעה בתנאים המתוארים לעיל אינה רשלנות קלה ואין המדובר ברף הנמוך של רשלנות המתרחשת בשבריר שנייה.

אובדן הנתיב ללא סיבה בכביש מסוג זה המחייב ערנות מקסימאלית, מעידה על רשלנות ברף שאינו נמוך. "

בפרשת אדעיים אליה הפנתה המאשימה, סטה הנאשם עם רכבו מנתיבו למסלול הנגדי. כתוצאה מהתאונה נהרגה אחת הנוסעות ברכב הנפגע, ושניים מהנוסעים האחרים נחבלו קשות. הנאשם אדם נורמטיבי לקח אחריות על התאונה והביע חרטה. הנאשם בעל ותק נהיגה קצר אשר הספיק לצבור 3 עבירות קודמות אחת מהן בעבירה של סטייה אסורה מנתיב. בית המשפט הבחין בין מקרה זה לבין המקרה בפרשת זילברמן בשל העובדה שהנאשם לקח אחריות למעשיו ולא ניהל הוכחות אך קבע כי לנוכח רף הרשלנות אין מדובר בנסיבות המצדיקות ענישה בדרך של מאסר בעבודות שירות בלבד. בשים לב לעברו התעבורתי השית בית המשפט על הנאשם 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ופסילת רישיון למשך 14 שנים.

בפרשת סקיק אליה הפנתה המאשימה, נהג הנאשם במשאית שמשקלה 14 טון שאליה היה מחובר נגרר במשקל 7 טון. הנאשם נסע בכביש בין עירוני בעל מסלול אחד לכל כיוון כשבין המסלולים מפריד קו קטעים. הנאשם סטה לתוך המסלול הנגדי, התנגש ברכב וגרם למותה של אישה ולפציעתו הקשה של בנה בן ה-8. לאחר ההתנגשות ברכבה של המנוחה המשיך בנסיעה עד לעצירה מוחלטת תוך הדיפת הרכב הנפגע. בית המשפט השית על הנאשם עונש מאסר של 15 חודשים בפועל, 5 חודשי מאסר על תנאי, 15 שנות פסילה, פיצויים למשפחת המנוחה בגובה 30,000 ₪, פסילה על תנאי.

בפרשת זוהר משנת 2014 אליו הפנתה המאשימה, נדון ערעורו של נאשם שנהג בשעת לילה בנתיב הימני מבין שלושה וסטה לפתע לעבר השול ופגע ברכב שעמד בעומק השול ובנהגו שהיה מחוץ לרכב לצורך טיפול בתקר ולבש אפוד זוהר. בבית המשפט לתעבורה נקבע שמתחם הענישה הראוי הינו בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל ו- 26 חודשי מאסר על תנאי.

בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו של הנאשם ל- 16 חודשי מאסר בפועל ומאידך נגזרה עליו שנת מאסר על תנאי. יתר הרכיבים נותרו ללא שינוי. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי העונש נמצא במתחם הענישה.

מוצאת אני לנכון לצטט מתוך פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (ת"א) 26904-04-14 **זוהר נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 2.7.14) שהוגש על-ידי המאשימה באשר לרמת הרשלנות במקרה של סטייה מהנתיב ומשמעותה של "רשלנות רגעית" שהתקבל על-ידי בית המשפט העליון:

"לשיטתנו מדובר ברשלנות ממשית שניתנת להגדרה כרשלנות חמורה: נוסע לו המערער בכביש פתוח, דבר אינו חוסם את שדה ראייתו, המנוח היה עם אפוד זוהר, ניתן היה להבחין בו, המנוח מצוי על השול והמערער אמור היה להבחין בו במועד. המערער ככל הנראה לא הבחין בו ומכל מקום לא נהג תוך התחשבות בנתון זה וסטה לשול מסיבה שאיננה ידועה ואיננה ברורה. סטייה לשול ככלל - יכולה להיעשות רק במקרי מצוקה, שעל-כן הנהיגה כולה צריכה להיות תוך הקפדה על אי ירידה אליו. בימ"ש קמא קבע ובצדק כי רכב המנוח היה כולו בתוך השול. המערער התנגש בו בחוזקה פעמיים והעיף את המנוח כמתואר לעיל, בגדר "הרשלנות" בתיקים מסוג זה, סטייה שכזו ללא סיבה מהווה רשלנות חמורה וכך היה מקום להגדירה.

כיוון שהסנגוריה ייחסה משקל רב להגדרת הרשלנות כרשלנות רגעית נאמר את הדברים הבאים:

בתיקי התאונות ככלל וגרימת מוות ברשלנות ביניהם מדובר תמיד ברשלנות רגעית, שהרי אין מדובר במעשים מתוכננים. תאונות דרכים טיבן וטבען שהן נגרמות במשך שניות ספורות ולא מעבר לכך. כיוון שכך הביטוי רשלנות רגעית גם אם הוא נכון לעניין ממד הזמן שמדובר בו, איננו תוחם את גבולותיה של היקף הרשלנות ואיננו מצביע על כך שמדובר ברשלנות קלה.

כאמור, במקרה הנוכחי הרשלנות היא משמעותית. נראה לנו על כן כי יש ממש בטענת המדינה שלא לרשלנות מסוג זה שמור מתחם הענישה שתחילתו ב- 6 חודשי עבודות שירות.

מקובלת עלינו הטענה שמתחם ענישה שתחילתו בעבודות שירות צריך להישמר לאותם מקרים שבהם הענישה במאסר באה לתת ביטוי לערכם של חיי אדם בהבדל מביטוי להיקפה של הרשלנות. שנה על-כן בימ"ש קמא כאשר סבר שזהו הרף התחתון ההולם את הנסיבות שהוכחו. מתחם הענישה בענייננו צריך לשיטתנו לעמוד על 12 עד 24 חודשי מאסר. מתחם זה משקף הן את מעשה העבירה בנסיבותיו ואת הענישה הנוהגת כפי שהיא באה לביטוי בפסיקתם של בתי-המשפט על כל ערכאותיהם."

פסק הדין בפרשת זוהר מיצב מחדש את רמת הרשלנות בסטייה מנתיב וקבע שגם אם הרשלנות היא לכאורה רגעית בשל היסח הדעת אין באורך האירוע הרשלני כדי לקבוע את מידת הרשלנות הנובעת ממנו, והסח הדעת ביחס לתנאי הדרך עשויים להעיד על רשלנות מבינונית ועד גבוהה.

במקרה דנן המאשימה שבה וטענה כי אין מדובר ברשלנות רגעית גם נוכח העובדה שהיה לנאשם די והותר זמן לתכנן מהלכיו ולהימנע מסטייה מוגזמת לנתיב הנגדי.

סבורה אני כי הזמן אינו האומדן היחיד לקביעת רמת הרשלנות אלא גם ההצדקה לסטייה. אין חולק כי הנאשם בקש לנהוג בזהירות ולהימנע מפגיעה בעומדים בצד הדרך, אלא שלצורך כך סטה יתר על המידה ולא נמנע ממעבר לנתיב הנגדי מבלי שהיה צורך בכך. אני סבורה כי אין המדובר ברשלנות חמורה אלא ברשלנות נמוכה עד בינונית וזאת בהתחשב בכך שבמקום הסטייה היה קו קטעים וכי הנאשם האט. כמו כן יש להביא בחשבון את המהירות הגבוהה בה נסע המנוח מן העבר השני של הכביש ואת ההפרעה של העומדים בצד הדרך. כשמשלבים את כלל הנסיבות כאמור יש לקבוע כי מדובר ברשלנות ברף הנמוך עד בינוני ומכאן יש לגזור עונשו של הנאשם.

אציין כי איש מהעומדים בשול לא נכנס בפועל לתוך הנתיב של הנאשם ואולם ריכוז אנשים ואופנועים על השול חלקם עומדים על פס השול עצמו עשויה לסביר את החלטת הנאשם לסטות כדי להימנע ממקרה בו מישהו יכנס לכביש

במפתיע. רשלנות הנאשם נובעת מעומק הסטייה אל תוך הנתיב הנגדי ובפרט כשלפניו במרחק של 70 מטר לפניו מצוי עיקול בכביש שאינו מאפשר לו לראות את המשך הדרך.

בשונה מפסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה בהם לא הייתה כל הצדקה לסטייה מקו הנסיעה, במקרה זה ניתן הסבר לסטייה גם אם לא למידת הסטייה שבוצעה בפועל.

ב"כ הנאשם הפנתה למספר פסקי דין בהם נקבעה רשלנות תורמת לצדדים אחרים בתאונה או שבהם נקבעה דרגת רשלנות נמוכה לנאשם.

בע"פ (מרכז) 42557-11-12 **ניסים נ' מדינת ישראל**, מיום 24.2.14, התקבל ערעור הנאשם שהורשע בגרימת מוות ברשלנות עת נסע לאחור בטרקטור באתר בניה ודרס למוות את מנהל העבודה. שם נקבע כי הייתה רשלנות תורמת למנהל העבודה שלא חידד נהלי עבודה ושעמד בשטח המת של הטרקטור והורה לו לנסוע לאחור. בערכאה הראשונה נגזרו על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון נהיגה למשך 15 שנים. בית המשפט קבל את הערעור על חומרת העונש וקבע כי בשל הרשלנות התורמת, יש להפחית העונש ל- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ופסילה למשך 6 חודשים. יתר העונשים (קנס של 10,000 ₪ ומאסר על תנאי למשך 12 חודשים) נותרו ללא שינוי.

בגמ"ר (ת"א) 211-03-14 **מדינת ישראל נ' גואטה**, מיום 11.9.14 (להלן: "**פס"ד גואטה**"), אושר הסדר טיעון בשל הנסיבות הייחודיות של המקרה, שלטעמי הינן מקלות באופן ניכר מהמקרה שבפני. שם מדובר בנהג שנסע ברמזור ירוק מהבהב כאשר המנוח שנסע בקטנוע נכנס לצומת כשברמזור בכיוונו דולק אדום. בשל הרשלנות התורמת של המנוח הוטלו על הנאשם של"צ בהיקף של 200 שעות, פסילה של 30 חודשים, פיצוי ומאסר על תנאי. סבורה אני כי מקרה זה אינו יכול להשליך על מקרה דנן ויש כאן סטייה ניכרת מרמת הענישה בתיקי גרם מוות ברשלנות בשל הנסיבות היוצאות דופן אליהם התייחס אף בית המשפט.

בגמ"ר (נצ') 2761-11-08 **מדינת ישראל נ' אזרזר**, מיום 12.6.14, חסם רכב הנאשם חלק מהנתיב הנגדי בו נסע המנוח רוכב קטנוע. לרוכב הקטנוע שנהרג הייתה רשלנות תורמת בשל אופן נסיעתו כיוון שהנאשם לא חסם את כל הנתיב והמנוח נסע קרוב לאמצע הכביש בשמאל הנתיב. בית המשפט קבע כי הנאשם התרשל בדרגה נמוכה בעוד למנוח היה אשם תורם. לפיכך נקבע כי מתחם העונש ההולם את הנסיבות נע בין מאסר קצר של מספר חודשים בעבודות שירות ועד לשנת מאסר ותקופת הפסילה נעה בין 6 שנים ל- 10 שנים. על הנאשם הושתו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, 8 חודשי מאסר על תנאי, פסילה למשך 7 שנים, פיצוי בסך 5,000 ₪ וקנס בסך 3,000 ₪.

בע"פ (נצ) 1300/07 **באבד נ' מדינת ישראל**, מיום 15.1.08, הורשע נאשם בעבירת גרם מוות ברשלנות. הנאשם נסע בנתיבו והתנגש ברכב שעמד בשול שחלק ניכר ממנו היה בתוך נתיב נסיעתו. בשל הרשלנות התורמת הגבוהה שיוחסה למנוח הושתו על הנאשם עונשים ברף התחתון של מתחם הענישה. על הנאשם נגזרו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילה למשך 6 שנים, 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 3,000 ₪. הערעור על חומרת העונש התקבל באופן שהפסילה הופחתה ל- 4 שנים.

בע"פ (חי') 914/06 **רוזנברג נ' מדינת ישראל**, מיום 16.11.06, בצע הנאשם פניית פרסה לנתיב הנגדי כשהרכב שנסע מאחוריו התנגש בו תוך כדי ביצוע הפניה. בפסק הדין נקבע כי לנהג הרכב שנסע אחרי הנאשם הייתה רשלנות תורמת כיון שנהג בשכרות, במהירות גבוהה מהמותר וכשהנוסעים ברכב אינם חגורים. בשל הרשלנות התורמת נגזרו על הנאשם 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילה למשך 4 שנים, 8 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 5,000 ₪. הערעור על חומרת העונש נדחה.

בע"פ (י-ם) 30396/06 **עמדי נ' מדינת ישראל**, מיום 3.5.07, הורשע נאשם בגרימת מוות ברשלנות בכך שפגע בהולך רגל שהתפרץ לכביש לקראת סיום חצייתו. בפסק הדין נקבע כי הנאשם אחראי לתאונה היות ולא הבחין בהולך הרגל ולא נקט באמצעי זהירות על אף שראה קבוצת הולכי רגל עומדים במרכז הכביש. בית המשפט קבל את הטענה כי להולך הרגל היה אשם תורם בכך שחצה את הכביש "בחוסר זהירות מופלג" כלשונו. על הנאשם הושטו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, 7 חודשי מאסר על תנאי, פסילה למשך 5 שנים, פסילה על תנאי וקנס בסך 3,000 ש"ח. הערעור נדחה.

בע"פ (חי') 2320/07 **מדינת ישראל נ' רומל**, מיום 27.12.07, הורשע נאשם בגרימת מוות של הולך רגל שהתפרץ לכביש. הנאשם נהג במהירות גבוהה מהמותר. בשל רשלנותו התורמת של המנוח נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ו- 12 שנות פסילה. הערעור התקבל רק באשר לניכוי 90 ימי הפסילה המנהלית מהפסילה שהושתה בגזר הדין. רשות הערעור בבית המשפט העליון אף היא נדחתה (רע"פ 1247/08 מיום 7.9.08).

בע"פ (ב"ש) 35342-12-16 **מדינת ישראל נ' ארז**, מיום 12.7.17, הורשעה נאשמת בגרימת מוות ברשלנות של הולך רגל שחצה במעבר חציה. בגזר הדין נקבע כי רשלנות הנאשמת הייתה ברף הנמוך והושתו עליה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי, פסילה למשך 6 שנים, פיצוי על סך 10,000 ₪ וצו מבחן. לא נקבעה רשלנות תורמת למנוח אך נתנה התייחסות מיוחדת לנושא השיקומי בהרשעה בעבירות של גרם מוות ברשלנות.

בנוסף לפסקי הדין שהוגשו על ידי הצדדים, חשוב להפנות למספר פסקי דין נוספים כדי לשקף באופן מאוזן את מתחם הענישה. זאת במיוחד לנוכח העובדה שהמאשימה הפנתה לפסקי דין בהן הנסיבות היו חמורות יותר מהמקרה שבפני בעוד שב"כ הנאשם הציגה פסקי דין בהם העונש שהוטל על הנאשם היה נמוך מעונש המינימום הקבוע בחוק.

בגמ"ר (ת"א) 3435-10-14 **מדינת ישראל נ' מזרחי**, מיום 28.6.15, הורשע נאשם בגרימת מוות ברשלנות של הולך רגל במעבר חציה. הנאשם נהג במלגזה ולא הבחין בהולך הרגל שנכנס לכביש מבלי לשים לב למלגזה המתקרבת וכשהוא נושא לוח פלסטי גדול שהסתיר חלק ניכר ממנו (רשלנות תורמת מסוימת). נקבע כי הנאשם התרשל ברף הבינוני ומשכך מתחם הענישה הרלוונטי לעבירה ונסיבותיה נע בין 6 חודשים ל- 18 חודשי מאסר בפועל ופסילה הנעה בין 7 שנים ל- 15 שנים. לנאשם עבר תעבורתי הכולל שתי הרשעות בעבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה, פסילה למשך 7 שנים, מאסר על תנאי של 6 חודשים ופיצוי בסך 6,000 ₪.

בגמ"ר (פ"ת) 6236-09-14 **מדינת ישראל נ' פרבשטיין**, מיום 16.2.17, (להלן: "פסק דין פרבשטיין") הורשע נאשם בגרימת מוות ברשלנות. הנאשם פגע בהולך רגל שחצה את הכביש שלא במעבר חציה. בין הצדדים הוסכם כי אין המדובר ברשלנות ברף הגבוה וכי להולך הרגל רשלנות תורמת מסוימת. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה לא יכול להיות מתחת למינימום הקבוע בחוק ומשכך קבע כי העונש הראוי הוא בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 7 חודשי מאסר בפועל, פסילה למשך 10 שנים, פיצויים על סך 25,000 ש"ח, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי.

בגמ"ר (ת"א) 3868-12-12 **מדינת ישראל נ' אבו אלקיען**, מיום 9.9.13, במסגרת הסדר טיעון הורשע נאשם בגרם מות ברשלנות. הנאשם סטה עם האוטובוס בו נהג לשול השמאלי, בו עמדו רכב ואחריו אופנוע. נקבע כי הנאשם לא שמר על מרחק מספיק מהאופנוע ולא בלם או סטה מעט ימינה כדי למנוע את התאונה. כמו כן נקבעה רשלנות תורמת למנוח. המאשימה הסכימה ל- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם בצירוף עם רשלנותו הנמוכה יחסית והאשם התורם של המנוח. עם זאת בשל עונש המאסר המקל בקשה להשית על הנאשם פסילה של 7 שנים. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילה למשך 5 שנים, קנס בסך 2,500 ₪, פסילה על תנאי, 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצויים למשפחת המנוח על סך 10,000 ₪.

בעפ"ת (מרכז) 36709-01-15 **מדינת ישראל נ' אבו רמילה**, מיום 31.3.15, התקבל ערעור המדינה על קולת העונש, שנגזר על שני נאשמים שגרמו למותו של נוסע ברכבו של אחד מהם. נאשם אחד נהג במשאית לאחר שהחליף את חברו שחש עייפות ועצר בשול הדרך, תוך השתלבות חזרה לתוך הנתיב הימני בדרך. הנאשם השני נסע באותה שעה ברכבו בנתיב הימני בכביש. נקבע כי שני הנאשמים התרשלו בנהיגתם, האחד באופן השתלבותו בנתיב, והשני בכך שלא האט ולא אפשר השתלבות. בבית משפט קמא הושתו על הנאשמים מאסר למשך 6 חודשים, מתוכם 45 ימים במאסר מאחורי סורג ובריש ופסילה למשך 10 שנים. על הנאשם שהשתלב בימין הושת גם פיצויי למשפחת המנוח. בית המשפט קבע כי אחריותם של הנאשמים לתאונה הייתה זהה ולשניהם רף רשלנות נמוך ומכאן העונש הדומה. בית המשפט המחוזי קיבל את העמדה לפיה בקביעת רמת הרשלנות יש להתחשב ברמת הרשלנות התורמת של הנהג האחר. נקבע כי לא נפלה טעות בקביעת מתחם הענישה של 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל- 30 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי קבע כי חרף העובדה שרמת הרשלנות הייתה נמוכה אין נסיבות המצדיקות סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת. לכן נקבע כי 6 חודשי המאסר ירוצו במאסר ממש.

מתחם הענישה בעבירה של גרם מוות ברשלנות נמוכה ובמיוחד במקרים בהם ישנה רשלנות תורמת של צד ג' נע בין 6 חודשי מאסר ברף הנמוך שיכול שיבוצעו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר. אני סבורה כי כפי שנקבע בפסק דין פרבשטיין אין מקום לקבוע מתחם שתחתיתו נמוך מעונש המינימום הקבוע בחוק. עונש הפסילה נע בין 4 שנים ברף הנמוך ועד ל- 12 שנים.

אציין כי הסדר הטיעון בפסק דין גואטה חורג מהענישה המקובלת בתיקי גרם מוות ברשלנות.

קביעת מיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה יקבע בהתאם לנסיבות במקרה, עברו של הנאשם, בשאלה אם נטל הנאשם אחריות על מעשיו, במידת רשלנותו ובמידת הרשלנות התורמת של צדדים שלישיים.

לצד עונשי מאסר ופסילה מושת עונש פיצוי למשפחת המנוח, המהווה פיצוי סימלי בלבד, שכן את שאבד להם אין כל דרך להשיב. הפיצוי הוא עונשי וסמלי ואינו בא במקום הפיצוי הביטוחי.

העונש המתאים לנאשם

הענישה היא אינדיבידואלית, והיא נקבעת בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם על רקע מכלול נסיבות האירוע (ראו למשל בע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170).

לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 שומה על בית המשפט להניח לצד מתחם הענישה המקובל את המקרה האינדיבידואלי שבפניו ולשקול מה יהיה העונש המתאים ואיזה שיקול הינו המרכזי וזאת בהתאם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו ונסיבות ביצוע העבירה. כך גם קבע המחוקק אפשרות לחרוג ממתחם הענישה כשישנה אינדיקציה שיקומית.

בעבירת גרם מוות ברשלנות יינתן לנסיבותיו האישיות של הנאשם משקל מסוים אך לא מכריע. מהפסיקה עולה כי גם כאשר מדובר בנאשם נורמטיבי שחוזה אף הוא קושי רב כתוצאה מהתאונה ראוי למצב את הענישה בעבירות מסוג זה במאסר הפועל.

אין מקום להשוות בין אסונו של הנאשם אל מול אסונה של משפחת הקורבן. יש להפנים את צורך בענישה ברורה ומשמעותית מאחורי סורג ובריח, כזו המעלה על נס את ערך קדושת החיים ומביאה בחשבון קודם כל וראשית לכל את המנוח ומשפחתו, את אלו שעולמם חרב עליהם במלוא מובן המילה ולנצח כתוצאה מהתאונה, אשר לא הייתה מתרחשת אלמלא רשלנותו של הנאשם.

עם כל הצער, על הקושי שיסב מאסר בפועל על הנאשם עליו לשלם את חובו לחברה.

על משפחת המנוח לדעת כי דמו של יקירם אינו הפקר וכי מי שהביא למותו ייתן על כך את הדין. אסונה של המשפחה הוא נצחי, עונשו של הנאשם עם כל הקושי הגלום בו אך זמני הוא.

מפסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ הנאשם ומפסקי דין נוספים עולה כי קיימת מגמה של הקלה בענישה בעבירת גרם מוות ברשלנות, במקרים בהם רף הרשלנות אינו גבוה (עפ"ת (חי') 62250-07-17 **גולדברג נ' מדינת ישראל**, מיום 19.10.17, וע"פ (חי') 41013-04-13 **כרמון נ' מדינת ישראל**, מיום 4.3.13, ועפ"ג (חי') 40674-11-17 **עלי נ' מדינת ישראל**, מיום 1.2.18). בפסקי הדין ישנה מדיניות ענישה המאפשרת להימנע ממאסר בפועל מקום שאין מדובר ברשלנות ברף הגבוה ביותר וכשאינן מדובר בנאשם בעל דפוסים עברייניים.

על אף האמור, על פי רוב, הכלל על פי פסיקת בית המשפט העליון הוא כי יש להשית בעבירות של גרם מוות ברשלנות מאסר בפועל כהכרה בערך קדושת החיים ושל הצורך להרתיע.

עם זאת יודגש כי בקביעת העונש המתאים לנאשם אין לפסוח על בדיקה אינדיבידואלית של [ראו תפ(חי) 43073-11-13 מדינת ישראל נ' זובידאת, לא פורסם (מיום 14.9.16)].

מצאתי למקם את הנאשם ברף הנמוך-בינוני של מתחם הענישה.

מידת רשלנותו של הנאשם הינה ברף זה וזאת נוכח מידת הסטייה לנתיב הנגדי, העובדה כי סטה לנתיב הנגדי על אף שהיה לו מספיק זמן להגיב אחרת להפרעה בשול הדרך ובשים לב לכך שלא יכול היה לראות את המשך הדרך בשל העיקול.

לרשלנותו של הנאשם נוספה רשלנותם התורמת של העומדים בשול וכן רשלנותו של המנוח. המנוח אשר ביצע תרגילי רכיבה בכביש שאינו מיועד לכך בשעה בה קיימת תנועת כלי רכב והצופים אשר עמדו לצד הדרך, בין היתר, כדי לתעד את נסיעתו של המנוח יצרו סיכון אשר למרבה הצער והכאב התממש במלוא עוצמתו. דברים אלה נאמרים עם כל הכאב והצער למשפחת המנוח ולחבריו אשר כאבם הקשה מנשוא לעולם לא ירפא.

רשלנותו של הנאשם התבטאה בחוסר מודעות לסיכון שהוא נטל כאשר החליט לסטות לנתיב הנגדי. אך יחד עם זאת הנאשם מצא עצמו בסיטואציה מורכבת שלא הוא יצר מלכתחילה, אף אם הגדיל את הסיכון בהתנהגותו.

בהקשר זה אציין כי איני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם ל "אכיפה בררנית" עם זאת בהחלט ראוי לבצע אכיפה מוגברת מכאן ולהבא כנגד תופעת המשחקים בכביש ולהרתיע מפניה.

בנסיבות אלה אני סבורה הרתעת הרבים אינה הבט מרכזי בגזירת עונשו של הנאשם.

הנאשם שבפני הנו אדם נורמטיבי אשר תורם לאורך שנים מזמנו לקהילה. עברו התעבורתי של הנאשם מקל ואין לו עבר פלילי.

שירות המבחן התרשם כי התאונה הינה אירוע חריג בחייו ומסיכוי נמוך להישנות העבירה.

העובדה שהנאשם ניהל הליך הוכחות אינה עומדת לחובתו משהוכיח למעשה רשלנות תורמת של המעורבים בתאונה.

שירות המבחן ממליץ להטיל מאסר בדרך של עבודות שירות וזאת על מנת לאזן בין רשלנותו הנקודתית של הנאשם לבין התנהלותו הנורמטיבית לאורך שנים כדי שיוכל לתרום מכישוריו ולחווות כפרה תוך שימור תפקודיו הנוספים בחייו.

בהתחשב במידת הרשלנות של הנאשם, באשם התורם המשמעותי של המעורבים ולנסיבותיו האישיות של הנאשם וכן בשים לב לתסקיר מצאתי שלא להשית על הנאשם מאסר מאחורי סורג ובריח.

אציין כי הטלת צו של"צ הנה ענישה החורגת לקולה ממתחם הענישה שאינה הולמת את נסיבות המקרה שבפני.

עם זאת לצד עונש מאסר בעבודות שירות אשית פסילה ממשית ופיצוי סמלי למשפחת המנוח. מתוך התחשבות בהשלכה הכלכלית שיש בכך על הנאשם לא אשית עליו קנס.

על יסוד טיעוני הצדדים והאמור לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מצווה על מאסרו של הנאשם בפועל למשך 6 חודשים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות. ב"כ הנאשם יתאם לנאשם מועד חדש לתחילת ריצוי עבודות השירות שלא יהיה לפני 2.3.18 אשר יועבר לאישור בית המשפט. על הנאשם להתייצב ביום שיאושר עד לשעה 10:00 בבוקר, בפני הממונה על עבודות שירות במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע, לצורך קליטה והצבה.

תשומת לב הנאשם שעליו לבצע כל העבודות המוטלות עליו במסגרת עבודות השירות עפ"י הנחיות שתינתנה לו מעת לעת ע"י הממונה במקום. כל הפרה של עבודות שירות תגרום להפסקה מידית של עבודות השירות ולריצוי עונש מאסר בפועל.

2. אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 7 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים. התנאי יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה, גרם מות ברשלנות והריגה.

3. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 7 שנים בניכוי תקופת הפסילה עד תום ההליכים.

הנאשם יפקיד רישיונו או אישור משרד הרישוי על העדר רישיון, במזכירות בית המשפט, לא יאוחר מיום 3.10.18.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

4. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים. התנאי יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה, גרם מות ברשלנות והריגה.

5. ניתן בזאת צו מבחן לפיו הנאשם יעמוד בפיקוח שירות המבחן במשך שנה מהיום. הנאשם ישולב בכל קבוצה טיפולית לפי שיקול דעת שירות המבחן ויבצע בדיקות לגילוי צריכת סמים ו/או אלקוהול ככל שיידרש ע"י שירות המבחן.

מובהר לנאשם כי אם לא ימלא כנדרש את המוטל עליו, או אם יורשע בעבירה פלילית או בעבירת תעבורה כלשהי, בהיותו חסר רישיון נהיגה, ישוב ביהמ"ש וידון בעונש שיוטל עליו.

6. פיצוי משפחת המנוח בסך של 15,000 ₪ וזאת בתוך 4 חודשים מהיום.

התשלום יבוצע במזכירות בית המשפט שתפעל ליישום ההחלטה.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' אב תשע"ח, 17 יולי 2018, בנוכחות הצדדים.